

Hoe is het om met je geliefde een bedrijf te runnen?

Floortje Gunst

Ze hadden al een relatie toen ze besloten ook zakenpartners te worden. Dat ging in het begin niet vanzelf. De stellen leerden op de werkvloer een andere kant van elkaar kennen. Maar nu willen ze niet anders meer. ‘Samen ondernemen vergt nu eenmaal offers van ons gezin.’

‘We hebben op een gegeven moment gezegd: het moet anders, want zo gaat onze relatie kapot’

Florien Versteegh (53) en Selma Foeken (50) runnen sinds 2013 een coachingbedrijf voor ondernemers. Sinds dit jaar doen ze dat onder de naam Selma & Florian. Het stel woont in Renswoude. Fotografie: Carin Verbruggen en Ferry Drenthem Soesman voor het FD.

Florien: ‘We praten ’s avonds in principe niet over werk. Soms zie ik na het eten nog een mail binnenkomen over een ingewikkelde kwestie. Daar val ik Selma niet mee lastig. Ik weet dat ze dan niet meer kan slapen. Ik stuur de mail als ze slaapt naar haar door, dan leest ze die de volgende ochtend.’

Selma: ‘We hebben geleerd dat we in de avonduren niet alles over de schutting moeten gooien. Zeker niet als het gaat om dingen die de ander raken. We plannen nu vaste overlegmomenten in.’

Florien: ‘Toen we net met elkaar samenwerkten, bespraken we dingen vaak terloops, tijdens het ontbijt of avondeten. Gevolg was dat we vergaten iets te doen.’

Selma: ‘Ik was dan geïrriteerd als Florian een klant niet had gebeld. Dat hadden we toch afgesproken? Florian was met haar eigen bedrijf gestopt om bij mij te komen werken. Ik had haar natuurlijk moeten inwerken, zoals je met een nieuwe medewerker doet. Maar ik dacht: we zijn elkaars partner. Dan heb je toch aan een half woord genoeg?’

Florien: ‘De halve instructies van Selma waren verwarrend. Onze werkrelatie was ongelijkwaardig. Daar werd ik onzeker van.’

Selma: ‘We hebben op een gegeven moment gezegd: het moet anders, want zo gaat onze relatie kapot. Ik ben Florian duidelijkere instructies gaan geven. Als we in onze werkmodus zitten, communiceren we op een zakelijke manier. We bellen elkaar soms wel zeven keer per dag. Dan vraag je niet elke keer: schat, hoe gaat het met je?’

Florien: ‘Dat klopt, ik zeg nooit tegen je: wat doe je kortaf. We kunnen gewoon spijkers met koppen slaan. Door de jaren heen hebben we vaste routines ontwikkeld. We organiseren tweedaagse bijeenkomsten voor ondernemers. Na afloop, op zaterdagavond, laten we op kantoor sushi bezorgen en bespreken we hoe het is gegaan.’

Selma: ‘We geven elkaar feedback en praten rustig na. Als we dan in de auto stappen om naar huis te gaan, hebben we het er niet meer over. Dat geeft rust.’

Florien: ‘We hebben allebei een ander ritme. Ik ben een avondmens en werk graag thuis, Selma staat vroeg op en werkt het liefst op kantoor. Het is prettig om overdag op een andere plek te zijn. We zijn al zo samen in alles wat we doen.’

Selma: ‘In het begin voelde ik me weleens schuldig als ik ’s avonds op de bank Netflix lag te kijken, terwijl Florian aan het werk was.’

Florien: ‘Dat hebben we losgelaten. We runnen samen een bedrijf en een huishouden en we doen allebei waar we goed in zijn, op de momenten waarop we dat zelf willen.’

Selma: ‘Per 1 januari hebben we de naam van ons bedrijf veranderd in Selma & Florian. Florian is voor 50 procent mede-eigenaar. Het voelt goed dat ook onze werkrelatie nu gelijkwaardig is.’

Florien: ‘Samen een bedrijf hebben werkt verbindend, maar maakt je ook kwetsbaar. We hebben één bron van inkomsten. Als we op vakantie gaan, komt er geen geld binnen. Ik zeg ook weleens gekscherend tegen Selma: we moeten voor het bedrijf voor altijd bij elkaar blijven.’

Selma: ‘Het bedrijf leunt op ons beiden. Toch zou ik het niet anders willen.’

‘We proberen frustraties over elkaar niet uit te spreken waar personeel bij is. Anders ben je snel zo’n kibbelend echtpaar’

Jiska Warbout-van den Ende (38) en Maarten Warbout (44) runnen sinds 2019 samen BE-LED, dat verlichting levert aan de zakelijke markt en in 2014 door Maarten werd opgericht. Het stel heeft drie kinderen en woont in Barendrecht.

Jiska: ‘Nadat onze jongste dochter was geboren, wilde ik weer aan de slag. Mijn baan bij Randstad had ik vóór de zwangerschap opgezegd. Het was ergens vanzelfsprekend om bij Maarten aan te haken. Ik heb bedrijfskunde gestudeerd en heb altijd al een eigen bedrijf willen hebben.’

Maarten: ‘De zaken van mijn onderneming liepen goed, ik had me in die tijd net aangesloten bij een Franse partner. Ik hoefde er niet lang over na te denken of Jiska bij het bedrijf zou kunnen werken: ze kreeg thuis toch al alles mee. Het leek me fijn dat zij kon meedenken over belangrijke beslissingen.’

Jiska: ‘Ik had toch wel mijn vraagtekens in het begin. Ik vond het moeilijk me voor te stellen hoe het zou zijn om samen te werken en vroeg me af of we het thuis gezellig zouden kunnen houden. Dat lukt gelukkig goed.’

Maarten: ‘Natuurlijk ergeren we ons weleens aan elkaar op het werk, maar dat heeft geen invloed op onze relatie. Als een klant belt, wil ik het liefst meteen actie ondernemen. Jiska wil graag de zaken op orde houden en wil dat ik alles vastleg.’

Jiska: ‘Jij ergert je soms aan mijn lijstjes, hoewel je daar ook vaak profijt van hebt. We hebben geleerd dat we frustraties moeten uitspreken, om ervoor te zorgen dat die niet ten koste gaan van onze relatie. Dat proberen we niet te doen waar het personeel bij is. Anders ben je al gauw zo’n kibbelend echtpaar.’

Maarten: ‘Ik vind het vooral een voordeel dat we als partners samenwerken. We hebben aan een half woord genoeg, dus beslissingen zijn snel genomen. Een bedrijfsplan hebben we niet.’

Jiska: ‘Ik ben niet handig in politieke spelletjes op de werkvloer. Maarten vertrouw ik volledig. Ik weet dat we dezelfde intenties hebben, voor ons bedrijf en gezin. Er zijn geen dubbele agenda’s. Dat geeft veel rust. Als de een minder lekker in zijn vel zit, snapt de ander meestal hoe dat komt. Dan hebben we een slapeloze nacht gehad of maken we ons zorgen om een van de kinderen. Daar houden we dan rekening mee.’

Maarten: ‘We denken hetzelfde over de manier waarop we ons bedrijf willen runnen. Natuurlijk willen we omzet draaien, maar de relatie met onze klanten en het leveren van goede producten staan voorop.’

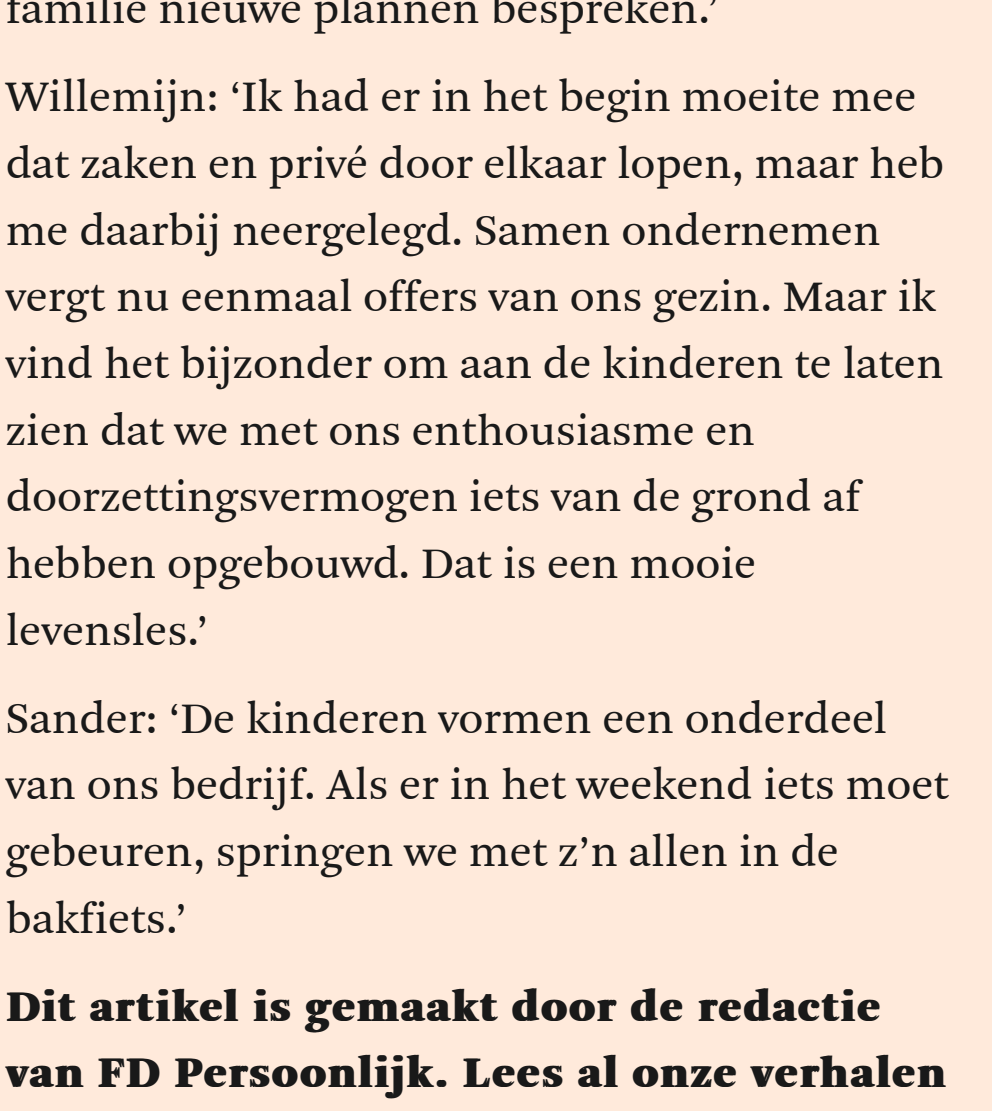
Jiska: ‘We zijn wel zakelijk, maar niet altijd keihard. Dat werkt soms in ons nadeel. We gaan dan iets te ver in onze servicegerichtheid, waardoor we er financieel minder uit halen. Als we het gevoel hebben dat we aan een tunnelvisie lijden – dat risico is er doordat we erg op elkaar lijken – bellen we onze Franse collega’s.’

Maarten: ‘Die helpen ons te relativeren en onze blik te verbreden.’

Jiska: ‘Ik ben tijdens het werk vaak heel trots op Maarten. Als hij een moeilijk telefoongesprek moet voeren met een klant, ben ik nog meer gespannen dan hij. Ik vind het vervelend als iemand onaardig tegen hem doet. Hij blijft dan vriendelijk en maakt vaak aan het eind van zo’n gesprek weer grapjes met de klant. Dat vind ik zo knap.’

Maarten: ‘We proberen tussen de bedrijven door soms bewust stil te staan bij het feit dat we als stel een succesvol bedrijf runnen. We doen dat toch maar mooi samen.’

‘We runnen een gezin en komen elkaar ’s avonds in bed weer tegen. Er moet dus een zekere harmonie blijven bestaan’

Willemijn Nobel (37) en Sander Nobel (41) richtten in 2013 broodwinkel, ontbijtservice en cateringbedrijf Nobel’s Dordrecht op. Later riepen ze ook stichting Dordtse Nobelprijs in het leven. Ze hebben vier kinderen en wonen in Dordrecht.

Willemijn: ‘In het begin vond ik het verschrikkelijk om met jou te werken.’

Sander: ‘We zijn allebei eigenwijs en hoewel we hetzelfde doel voor ogen hebben, bleken we op een totaal verschillende manier te werk te gaan. Als ik een idee heb, ga ik zonder na te denken aan de slag.’

Willemijn: ‘Ik wil eerst even de tijd nemen om te bedenken of we overal aan hebben gedacht en een goede planning maken. In de opstartfase deden we alles samen. Op zondagochtend bezorgden we met de bakfiets warme croissants bij mensen thuis. Die vonden het prachtig dat we als stel op de stoep stonden. Maar het was niet goed voor onze relatie om alles samen te doen. Het leidde tot frictie.’

Sander: ‘Ook doordat we doodmoe waren. We stonden om 4.00 uur op om brood te bakken en sloten om zes uur ’s avonds af. We hadden vaak discussies en weinig oog voor elkaar. Toen hebben we gezegd: we gaan de taken verdelen.’

Willemijn: ‘Dat was eigenlijk heel logisch. We hebben allebei andere kwaliteiten. Sander is flamboyant en erg goed in het contact met klanten en in cijferwerk. Ik heb gevoel voor marketing en communicatie en neem de planning voor mijn rekening. Er viel toen een hoop strijd weg.’

Sander: ‘We zien nu vooral elkaars sterke kanten en hebben de afgelopen negen jaar veel van elkaar geleerd. We voeren tegenwoordig op een andere manier discussies; we gaan niet meer tot het uiterste en zorgen dat we onenigheid uitspreken. We runnen ook samen een gezin en komen elkaar ’s avonds in bed weer tegen. Er moet dus een zekere harmonie blijven bestaan.’

Willemijn: ‘De zaak heeft ons af en toe uit elkaar gedreven, maar verbindt ons ook, net als ons gezin. We blijven continu met elkaar in gesprek en moeten samen beslissingen nemen. Dat houdt nooit op. Naast de lopende zaken doen we ook graag iets voor Dordrecht. Zo organiseren we jaarlijks een Pinksterontbijt voor duizend mensen. We gaan graag nieuwe uitdagingen aan en versterken daarbij elkaars enthousiasme en creativiteit. Samen genieten we met een mooi glas wijn van successen die we behalen.’

Sander: ‘De zaak is sterk verweven met wie we zijn. We hebben het altijd over werk, ook thuis. We zijn bijna nooit meer samen in de winkel. We hebben een goed team van collega’s om ons heen verzameld. Daardoor kunnen wij om de beurt thuisblijven om voor de kinderen te zorgen. Dat betekent dat we het tijdens het ontbijt of avondeten vaak hebben over wat er moet gebeuren of in de auto op weg naar familie nieuwe plannen bespreken.’

Willemijn: ‘Ik had er in het begin moeite mee dat zaken en privé door elkaar lopen, maar heb me daarbij neergelegd. Samen ondernemen vergt nu eenmaal offers van ons gezin. Maar ik vind het bijzonder om aan de kinderen te laten zien dat we met ons enthousiasme en doorzettingsvermogen iets van de grond af hebben opgebouwd. Dat is een mooie levensles.’

Sander: ‘De kinderen vormen een onderdeel van ons bedrijf. Als er in het weekend iets moet gebeuren, springen we met z’n allen in de bakfiets.’

Dit artikel is gemaakt door de redactie van FD Persoonlijk. Lees al onze verhalen op fd.nl/persoonlijk.